

hængighed, den større Hengivenhed enten for Ideen eller for Fædrelandet eller for Communen fremfor hos de mindre Bemidlede. Fra mit Standpunkt og i den bestemte Overbeviisning, at det foreliggende Forslag, som det er, baade fortjener og vil vinde stor Anerkjendelse og Tak i Communerne, med den bestemte Overbeviisning kan jeg ikke Andet end glæde mig over, at det er kommet frem, og give min Stemme for dets Vedtagelse.

F. Nielsen: Jeg hører til dem, der aldeles ikke kunne bifalde, at den meget ærede Indenrigsminister har ladet bortfalde de 3 vigtige Garantier, som indeholdtes i hans oprindelige Lovforslag; nemlig: at den større Halvdeel skulde vælges ved begrænset Valg, at dette Valg skulde foretages af en Femtedeel af de høiest Betsatte, og at Borgerrepræsentationen havde en særdeles Indflydelse paa Commissionsvalgene; men det har forekommet mig, som om disse Indrømmelser ikke have været aldeles frivillige. Det var mig indlysende, da han ifjor fremkom med sit oprindelige Forslag — jeg hørte ikke dengang til Thinget, men jeg havde naturligviis Interesse for Landets Anliggender — at hans Forslag udgik fra en levende Interesse for Kjøbstæderne og var forfattet med en Sagkundskab, som hans daværende Stilling som Kjøbstadvirighed havde givet ham en saa god Leilighed til at erhverve. Naar han desuagtet efterhaanden frasaldt disse 3 vigtige Garantier, har jeg forstaaet det saaledes, som om han gjorde det ufrivilligt, som om han trak sig tilbage, fordi han troede, at det, han oprindeligt havde foreslaaet, og som han ansaae for det Bedste, ikke kunde gennemføres. Det kan være muligt, at han har viist en altfor stor Bøielighed — jeg vil ikke indlade mig paa at bedømme det — men at en Minister ogsaa maa gaae ud paa at gennemføre det Opnaelige, det er jo aabenbart. Men det synes mig paa Grund deraf, som om det nu maatte glæde den ærede Minister, naar han efter sit Tilbagetog i Folkethinget her i

Landstinget pludselig, som jeg haaber, faaer en energisk Undsætning, saa at han atter vil kunne rykke frem og tage det Opgivne tilbage. Men selv om dette ikke skulde være Tilfældet, selv om den ærede Minister nu skulde føle sig bunden ved de da gjorte Indrømmelser, saaledes, at han vilde fastholde dem, saa antager jeg efter min Opfattelse det at være Landstingets Pligt, paa det Vrigste at bestræbe sig for at gjenoptage Lovforslaget i dets oprindelige Skikkelse. Om jeg har fattet det ret, saa er netop Landstinget derfor indordnet i vor Forfatning, for at det skal afgive Sikkerhed imod en altfor vidtgaaende Lighedsstræben og en altfor stærk Nivellerering; derfor er der fastsat for Landstinget en ikke ubetydelig Valgbarhedssecensur; derfor er der indirecte Valg; derfor er der ogsaa fastsat en høiere Alder. Alt dette bringer til en større Forsigtighed og til ogsaa at vaage over, at denne Forsigtighed i alle Lovarbejderne viser sig. Naar nu Landstinget ifølge sin Bestemmelse er kaldet til at vaage over, at der ikke skal være en altfor dristig Fremstriben til en fuldstændig Ligeliggjørelse i enhver Henseende, naar det er kaldet til ogsaa at sørge for, at Eiendommen kan faae den fornødne Betryggelse, efterat Mennesket ved vor Grundlov er kommet til sin Ret, saa formener jeg netop, at Landstinget her bør bestræbe sig for at bringe Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, i hvilket det oprindeligt fremkom fra den meget ærede Minister; jeg troer, at det er Pligt mod Kjøbstæderne, som i Rigsdagen ere meget svagt repræsenterede, svagt nemlig med Hensyn til Antallet af deres Repræsentanter; jeg troer, at det ogsaa for os, der ere Landboere, maa ligge nær, at det er en Pligt ogsaa imod Landet; thi dersom først dette for Kjøbstæderne med Hensyn til Lighedsbestræbelserne saa særdeles vidtgaaende Lovforslag gennemføres, da ville vi ikke længe kunne beholde den communale Valglov, der gaves i 1855; denne hderstgaaende Valglov vil drage de andre efter sig, og det kan da komme dertil, at overalt Massen bliver den afgjørende.